

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.8

Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№51
(303),
22 — 29
грудня
2011 р.

Четверговий випуск

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Врятувати (не)рядового Кучму

25 березня цього року в Києві відбувався вечір пам'яті Бориса Єльцина, на який прийшли двоє перших президентів України. Леонід Кравчук вітався з Леонідом Кучмою словами: "Я щойно повернувся із Лондона...". "Ну от! У вас Лондон, а я - невізний", - із розпачем плеснув руками Кучма, який віднедавна опинився на підписці про невізд.

Після творчого вечора відбувся фуршет, який запам'ятався присутнім тим, як дружина Кучми намагалася контролювати свого чоловіка та навіть нюхала його чарку, перевіряючи її вміст. Що, втім, не завадило Кучмі залишити захід, ледь тримаючись на ногах.

Чотирма днями раніше в його житті сталося те, що навіть неможливо було уявити у найжахливішому сні. Проти Леоніда Кучми було порушено кримінальну справу. Це особисто зробив перший заступник генпрокурора Ренат Кузьмін.

Кузьмін інкримінував Кучмі розправу над своїми критиками - громадським діячем Олексієм Подольським, який залишився живим, і журналістом Георгієм Гонгадзе, обезголовлене тіло якого знайшли через два місяці після зникнення.

"...Ознайомившись зі статтями та будучи обуреним змістом критичних публікацій Подольського і Гонгадзе та їх громадською діяльністю, президент України Кучма Л.Д. прийняв рішення зупинити їх діяльність шляхом застосування до них фізичного насильства та інших незаконних методів впливу, із залученням до цього працівників правоохоронних органів України".

"11 вересня 2000 року в приміщенні Адміністрації президента Кучма Л.Д. повідомив Кравченка Ю.Ф. про те, що Гонгадзе продовжує займатися журналістською діяльністю, і словивши таким чином своє незадоволення діями працівників міліції, які не виконали його (Кучми) вказівки".

"Кравченко запевнив, що насильницькі дії щодо Гонгадзе будуть вчинені

у стислі терміни. Ураховуючи вказівки президента України Кучми, міністр внутрішніх справ Кравченко дав начальнику головного управління кримінального пошуку МВС України Пукачу злочинний наказ - вбити журналіста Гонгадзе з метою припинення у такий спосіб журналістської діяльності".

"16 вересня 2000 року Пукач спільно з Протасовим, Костенком і Поповичем захопив Гонгадзе, вивіз його за межі міста Києва, де шляхом удусення вбив його, а тіло зазначені особи закопали поблизу села Сухоліси Білоцерківського району Київської області", - описується фабула тих подій у постанові Кузьміна.

(Продовження на 3 с.)

ЯНУКОВИЧ НЕ ПРОТИ ЗВІЛЬНЕННЯ ТИМОШЕНКО, ЯКЩО БУДЕ ЗАКОН

Президент Віктор Янукович заявив, що не проти звільнення экс-прем'єра Тимошенко, якщо це не суперечитиме українському законодавству.

Про це він сказав на підсумковій прес-конференції в середу, відповідаючи на уточнююче питання щодо долі экс-прем'єрки.

"Я хочу сказати, що я не проти того, щоб Тимошенко була звільнена при певних умовах, які передбачені українськими законами", - сказав він.

"Більше того, я хотів би, щоб ця справа якомога скоріше була завершена. Я зацікавлений більше ніж хто... бажаю, щоб так сталося", - додав Янукович.

"Але брати відповідальність на себе в питаннях, по яким за Конституцією я не маю повноважень, я не маю права. Це також буде злочин, порушення законів, якщо я почну зловживати своїми повноваженнями", - зазначив Янукович.

"Якщо буде прийнятий в парламенті закон і в парламенті буде знайдений консенсус, і буде питання до президента підписувати цей закон чи не підписувати, тоді ви задасте мені питання. Я обіцяю

дати відверту відповідь", - сказав президент.

"Але якщо суд буде приймати рішення, я завжди буду рахуватися з рішенням цього суду, яке б воно не було", - наголосив Янукович.

Він також висловив побажання, щоб "з політичної площини це питання перейшло в юридичну площину".

Янукович також вважає, що Тимошенко заплітувала свою кримінальну справу.

"Вона підняла рівень політизації цього питання на самий високий. І я вам скажу, що вага того, що ми маємо усі проблеми, дуже велика", - зазначив президент.

При цьому він наголосив, що якщо вина буде доведена, то Тимошенко має понести відповідальність.

"Зі ЗМІ ми знаємо, яка шкода нанесена державі в минулі роки. Якщо злочин буде доказаний, за це треба нести відповідальність", - зазначив Янукович.

pravda.com.ua

Капітал убиває

Пам'яті розстріляних казахських робітників

Тоді, як грім під час негоди
Впаде на голови катів,
Нам сонце правди і свободи
Засяє в тисячах вогнів.

"Інтернаціонал", переклад
Миколи Вороного

Раніше в країнах СНД - Україна, Грузія, Росія, Білорусь, Киргизстан - учасники протестів проти олігархічних і авторитарних режимів наголошували передусім на захисті громадянських прав. Сьогодні ж ці протести набувають усе більш соціального змісту. На вулиці українських, казахських і грузинських міст виходять люди, які говорять про роботу, зарплату, пенсії, доступну освіту.

На зламі 80-90-х минулого століття, у країнах колишнього СРСР відбулася зміна соціальної системи. Суспільство було поділене на соціальні групи. З одного боку, "фаворитів" - великих капіталістів, топ-менеджерів та вищу номенклатуру. З іншого, соціальні групи "аутсайдерів" - робітників, селян, студентів, безробітних, пенсіонерів, дрібних підприємців.

Задля збереження свого економічного й політичного панування великий капітал впровадив нам президентський авторитаризм як політичну систему, і ліберальні економічні концепції - як ідеологічне підґрунтя свого панування. Суть цих концепцій зводиться до індивідуальної економічної свободи у формі абсолютного права власності та свободи підприємницької діяльності. Функції суспільного регулятора в цій моделі покладено на ринок.

Запропонований суспільний порядок оголошувався ідеологами світового капіталізму та ідеологами ринкових реформ у країнах Східної Європи та пострадянських республік - природним, гармонійним та мало не єдином можливим.

Втім, ще із часів бурхливого розвитку капіталізму в 19-му столітті, стало зрозумілим, що такий суспільний порядок систематично відмовляє переважній більшості громадян у шансах на свободу та рівність, у праві на освіту, охорону здоров'я, пенсійне забезпечення.

Проти такого стану речей сьогодні повстали не лише громадяни Греції, Італії, Франції, Великобританії, але й "столиці" капіталізму - США.

У пострадянських країнах, на відміну від країн західного капіталізму, де економічна свобода межує з відносною політичною свободою, до ліберальних економічних концепцій долучилася практика президентського авторитаризму. Адже новим "руським", "українським", "грузинським" та іншим, які розподілили колишнє "загальнонародне" майно на свою користь, потрібен гарант незворотності цього перерозподілу та арбітр у конфліктних ситуаціях.

(Продовження на 5 с.)

Барани на "помаранчеві" ворота

Путін уперше після парламентських виборів відповів громадськості: не в тему жартував, реагував на матюки та помітив у виступах російської опозиції ознаки нашого Майдану

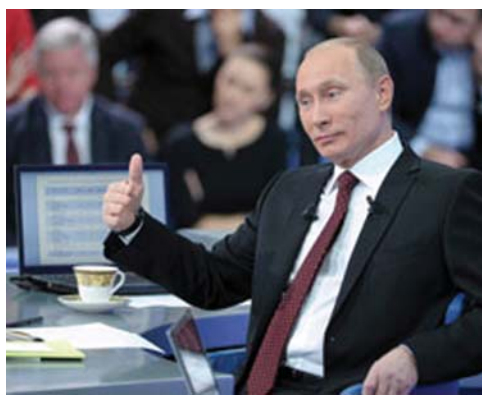
Парламентські вибори в Росії були чесними, їх підсумки - об'єктивними, а протестні акції - проплаченими й схожими... на боротьбу зі СНІДом. Таким оригінальним баченням ситуації поділився з телеаудиторією в прямому ефірі прем'єр-міністр Володимир Путін. Це був десятий, "ювілейний", випуск "прямої лінії" за його участю, і перший, у якому ВВП узяв участь як кандидат на посаду глави держави.

Судячи з відповідей колишнього-майбутнього прем'єра-президента, досить масові як для Росії протестні виступи його щонайменше здивували (як у тому анекдоті: "Уявіть собі - відчиняєте ви холодильник, а там овочі проводять мітинг і вимагають від вас проведення чесних виборів. От ви здивуєтесь! Приблизно так само відчуває себе Путін - які вам вибори?! Я ж вас їм!"). А з огляду на ті поб-

лажливі "шуточки", яких ВВП не шкодував на адресу опонентів, здається, навіть більше: налякали. Хоч сам президент (пардон, прем'єр) - у костюмі "з голочки", краватці в крапочку й "ну зовсім непомітними" ознаками пластики на обличчі всіляко свою стурбованість із цього приводу приховував. Проте про свій страшний сон - Помаранчеву революцію - згадав. Фрейд би замислився.

До матюків на свою адресу
Путін звик

"Результат цих виборів (до Держдуми), безумовно, відображає реальні розклади сил у країні. І те, що правляча сила, "Єдина Росія", втратила певні позиції - в цьому теж немає нічого

незвичайного", - заявив Володимир Володимирович, відповідаючи на запитання про підсумки голосування 4 грудня. І зізнався, що напис на виборчому бюлетені ("Путін, пошел на х...!"), фотографію якого опублікував журнал "Коммерсант. Власть" його "потішив". Нагадаємо, за цей присвячений виборам випуск головний редактор часопису Максим Ковальський і гендиректор ЗАТ "Коммерсант-холдінг" Андрій Галієв поплавилися посадами.

(Продовження на 4 с.)

Розколу між БЮТ і Тимошенко немає

Свідцтво про державну реєстрацію: серія KB № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець – Агентство інформації та реклами

вул.Володимира Великого, 18, Львів, 79053

тел. факс: 297 60 97, e-mail: dr_novunu@ukr.net

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікують. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Передрук матеріалів - при обов'язковому посиланні на видання.

Друк: «Видавничий дім «Молода Галичина» (м.Львів, вул.Угорська,14).

Номер підписано до друку о 21.30. Зам. № 1307. Наклад: 30000 прим.

Головний редактор – Олександр Корещ, заступники головного редактора – Олег Пендерський, Христина Карась, технічний редактор – Богдан Богач, дизайн – Христина Хоростіль, консультанти – Назар Засай, Роман Старший. Філії (кореспондентські пункти): м.Київ – Оксана Клименко, м.Івано-Франківськ – Єльвіра Блінцова, м.Тернопіль – Галина Михайлова, м.Луцьк – Олексія Бігун, м.Рівне – Григорій Кремінський, м.Житомир – Павло Письменний, м.Чернівці – Костянтин Журавчак. Адміністрація: директор – Олена Сахарук, головний менеджер – Віталіна Пенягіна. Кадри: Емма Поздєєва. Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70. Технічна підтримка редакції: Олександр Ренн (НВКФ «Техноекс»). Юридичне обслуговування: Віталій Рушак.

Знаходячись в тюремній камері та будучи прикутою до ліжка, маю можливість спостерігати за всіма спецопераціями, які проводить оточення Януковича проти нашої політичної команди руками вільних або невольних виконавців.

Зупинитися хочу на останній цинічній провокації про те, що партія "Батьківщина" зрадила лідера, почала працювати на кон'юнктурні інтереси окремих керівників партії та що мої заяви, листи та повідомлення приховуються або ігноруються. Зараз масово почала поширюватися дезінформація про нібито розкол між мною та партією, яку я очолюю.

Ще раз повторюю, що все це є свідомою провокацією оточення Януковича, та хочу повідомити наступне:

По-перше: я і партія "Батьківщина" - єдине ціле, з усіма нашими помилками, перемогами, розчаруваннями та успіхами.

Та в той же час - з глибоким спільним та щирим переконанням, що Україна найближчим часом стане сильною, демократичною, успішною європейською країною. Звісно, після того, як окупанти будуть усунуті від влади, яку вони грубо узурпували. Саме для цього ми багато років спільно працюємо.

Зараз добра нагода висловити подяку та підтримку всім моїм однопартиїцям та депутатам нашої фракції. Дякую вам за боротьбу! Боротьбу за справедливість, за Україну, за права людей та за моє життя. Тримайтеся!

По-друге: хочу висловитися щодо ситуації з законом про вибори до Верховної Ради України.

Я глибоко переконана, що єдиний оптимальний варіант виборчої системи для України - це пропорційна, за відкритими партійними списками, з прохідним бар'єром 2%.

Саме така система виборів застосовується іншими демократичними країнами. Виборчий закон, який підписаний, а перед тим розроблений Януковичем для проведення виборів до

Верховної Ради України в 2012 році - ганебний, принизливий для Європейської України.

Але наша політична команда все-таки вирішила мінімізувати можливості для фальсифікацій, наскільки можливо покращити цей непотріб. Це категорично не консенсус з партією влади.

Це спроба мінімізації очевидно негативних наслідків.

Технічно я не мала змоги вчасно проконсультуватися на цю тему з фракцією, але я розумію їх позицію, бо на виборах до Верховної Ради України в 2012 році нам треба приборкати від влади цю спільну загальнонаціональну біду, і мінімізувати фальсифікації, які добилася опозиція, може мати вирішальне значення.

Так, моя команда через це голосування, понесла певну втрату репутації, але ж не все треба робити заради рейтингів. Вони думали в цю хвилину не про рейтинги, а про запобігання біді на виборах, думали про майбутнє життя кожного українця.

Всім зрозуміло, що закон про вибори до Верховної Ради України був би прийнятий за змішаною системою і з таким несправедливим прохідним бар'єром і без опозиції, але в значно ганебнішому вигляді, зі значно більшими, вірніше абсолютними, можливостями для фальсифікацій. А вбивати надію всієї нації на визволення в 2012 році від окупації не маємо морального права.

По-третє: звертаюся до всіх лідерів опозиційних партій з уклінним проханням в цій важкій ситуації, коли Україна продається з молотка разом із землею, стратегічною власністю та з європейською перспективою, коли свобода українців знищується шохвилинно, коли наша вистраждана безцінна незалежність вже майже зраджена - нарешті по-справжньому, а не в гаслах, об'єднатися та дати на парламентських виборах у 2012 році справжній бій правлячій мафії.

Вважаю, що справді реальним може бути лише об'єднання в єдиний партійний список на основі нейтральної партії та в єдиний список по висуненню кандидатів на мажоритарних округах. Тільки в цьому випадку для всіх опозиційних партій з'явиться шанс запобігти опозиційним взаємопоборюванням та з великою перевагою виграти справедливий бій "Україна проти мафії".

Вірю, що опозиційні сили можуть знайти такий консенсус без дріб'язкової боротьби за пропорції та привілеї у списках та хоч один раз продемонструвати любов до України, а не до себе.

Спільний список такої команди треба було би оприлюднити заздалегідь для суспільного обговорення та запросити очолити цей список високоморально та патріотичну людину рівня Ліни Костенко. Прошу "Комітет опору диктатурі" розглянути мою публічну пропозицію разом з усіма опозиційними партіями та прийняти її заради України.

Вірю, що справжня відповідальність за майбутнє України значно цінніша за власні амбіції політиків.

Слава Україні!

Юлія Тимошенко

pravda.com.ua

"Автостоп" "автозака"

Чому підсудна Тимошенко не доїхала до суду

Стан здоров'я Юлії Тимошенко опинився в центрі інформаційної баталії, яка починає перетворюватися на фарс. Адвокати, і влада змінюють трактування тих чи інших подій ледь не кілька разів на день. От і позавчора: экс-Прем'єр знову не прибула на засідання Апеляційного суду Києва, однак пояснення цього були різні.

Уранці Державна пенітенціарна служба видала заяву про те, що Тимошенко, яка перебуває в медчастині Лук'янівського СІЗО, відмовилася самостійно підніматися з ліжка, аби їхати до суду. "...Посилаючись на наявність болювального синдрому в області поперекового відділу хребта", - доповіла ДПТС, про що "тюрменики" склали акт і направили його до суду. Також у ньому повідомлялося, що в понеділок о 18:00 для огляду Юлії Тимошенко до СІЗО прибула комісія з числа фахівців МОЗ, ДПТС та самого СІЗО, однак "Тимошенко відмовилася від запропонованих медичних оглядів, обстежень та будь-яких спілкувань із лікарями".

Попри це, позавчора вранці Юлія Володимирівна таки поїхала в "автозаку" до суду. Але... не доїхала. На Солом'янській площі спецавтомобіль розвернувся і рушив у протилежному напрямку, так і не потішивши кілька сотень "тимошенківських" мітингувальників. Уранці Тимошенко попросила медиків СІЗО ввести їй знеболювальне, аби вона мала можливість узяти участь у судовому засіданні. І саме вона, ЮВТ, коли "автозак" уже майже доїхав до будівлі суду, попросила відвезти її назад - "послалася на різкий біль у спині".

"Протягом двох днів Юлія Тимошенко категорично заявляла про те, що хоче прибути до суду. Ми готували дві заяви від її імені, які мали б зачитати в її присутності в разі її прибуття до суду. Наскільки нам відомо, стан її здоров'я не поліпшився за цей час. Тому очевидно, що її мали привезти на ношах", - пояснив адвокат Сергій Власенко. За його словами, спецавтомобіль розвернули представники влади - "аби не показувати трансляцію хворі в залі".

"Тимошенко категорично відмовилася від доставлення до суду й додала, що "ногами не піду, робить, що хочете", - це вже суддя Олена Сітайло процитувала листа СІЗО. Тоді як "протипоказань для самостійного пересування Тимошенко немає".

Тож реальний стан Тимошенко залишається в секреті. Публіка не бачила підсудну вже дуже давно, якщо не рахувати кадри нелегальної відеозйомки в медчастині СІЗО.

Хай там як, Сітайло вчора постановила розглядати апеляцію Тимошенко без її участі. А вже экс-глави уряду "було тричі надано можливість взяти участь у розгляді скарги, про що суд

повідомляв їй особисто в установленій законом спосіб", і вона сама вирішила не з'являтися.

До речі, на одному з попередніх засідань адвокат Власенко зачитував заяву Тимошенко, в якій вона наголосувала, що не вважає за потрібне брати участь у судових слуханнях, бо рішення все одно ухвалюватиметься в кабінеті Януковича.

Як видно, більші надії ЮВТ покладає на Європу. І позавчора стало відомо, що Європейський суд із прав людини ухвалив рішення невідкладно розглянути скаргу экс-Прем'єра України на її утримання під вартою. "Суд ухвалив рішення надати пріоритет одному зверненню, зважаючи на серйозність висунутих обвинувачень", - ідеться у прес-релізі Європейського суду. Скарга Тимошенко надійшла ще 10 серпня.

ТОВАРИШАМ ІЗ ТЮРМИ

Юлія Тимошенко хоче поставити на чолі списку опозиції Ліну Костенко

Замість приїздити до суду, де її чекають нардепи від фракцій БЮТ і "НУНС", Юлія Тимошенко в останні дні віддає перевагу відкритим листам. Учора прес-служба ВО "Батьківщина" оприлюднила чергове звернення пані Юлії з-за ґрат. "Я і партія "Батьківщина" - єдине ціле, з усіма нашими помилками, перемогами, розчаруваннями та успіхами", - пише ЮВТ.

"Виборчий закон, який підписаний, а перед тим розроблений Януковичем для проведення виборів до Верховної Ради в 2012 році, - ганебний, принизливий для європейської України. Але наша політична команда все-таки вирішила мінімізувати можливості для фальсифікацій, наскільки можливо покращити цей непотріб. Це категорично не консенсус із партією влади. Це спроба мінімізації очевидно негативних наслідків", - так Тимошенко пробує пояснити найбільший прокол своєї фракції за останній час.

А прицілюючись на самі вибори-2012, Юлія Володимирівна пише: "Справді реальним може бути лише об'єднання опозиції в єдиний партійний список на основі нейтральної партії та в єдиний список по висуненню кандидатів на мажоритарних округах... Спільний список такої команди треба було би оприлюднити заздалегідь для суспільного обговорення та запросити очолити цей список високоморально та патріотичну людину рівня Ліни Костенко".

Данило ІВАНІВ

umoloda.kiev.ua

"Політ над гніздом зозулі" - для БЮТ

У понеділок, під час підготовки регіонального круглого столу Громадянської Асамблеї України в Миколаєві, серед політологів, правозахисників виникла традиційна дискусія. Тема нагальна: "Чи знищить режим Януковича фізично Юлію Тимошенко в СІЗО, чи злякається реакції Заходу й випустить її на волю напередодні парламентських виборів".

Спочатку думки розділилися в пропорції 50/50. Одні переконані, що Тимошенко скерують у жіночу колонію, і там випадково в пересічній бійці вона загине. Або помре від зупинки серця чи апендициту. Станеться це описля проведення Євро-2012, але до офіційного старту виборчої кампанії.

І жодне демократичне світове співтовариство не зможе зашкодити "єнакїївському шапкокраду" виконати зазначене політичне вбивство. А вже абсолютно невминний, принаймні, у тому, що йому закидає слідство, Юрій Луценко протягом року знаходиться за ґратами. А європейські комісари - правда, символічна назва? - продовжують вести якийсь перемовини з диктатором.

Ніхто навіть не обговорює питання арешту банківських рахунків родини Януковича та його каморри в західних банках чи заборони на відвідини цивілізованих країн для чиновницької верхівки України.

Інші вірять, як у всемогутнього Бога, у спроможність Європи й США захищати європейські цінності не лише на словах, а й у реальних відносинах з Україною.

Бо родини регіональних кланів, переважно з ПР, завдяки дипломатичним паспортам не потребують безвізового режиму. Їхні діти навчаються в Англії чи за океаном. Їхні вкрадені в українських абorigineн статки знаходяться в європейських банках чи найдорожчих об'єктах нерухомого майна на території країн, що не визначились, чим налякати донецьких бандитів при владі. Загроза з реальних санкцій змушує Януковича та підконтрольні йому суди, прокуратуру, СБУ - звільнити

Тимошенко від кримінального переслідування.

Власне, обидва вище наведені прогнози подальшого політичного розвитку країни з деякими незначними відмінностями постійно генеруються експертним середовищем. Тому не буду їх деталізувати.

Натомість мушу навести достатньо свіжу версію, оприлюднену юристом Української Гельсинської Спілки з прав людини Анатолієм Іванюченком. Він радить усім передивитись фільм "Політ над гніздом зозулі", One Flew Over the Cuckoo's Nest, Мілоша Формана за романом Кена Кізі.

Отже, версія. Юлію Тимошенко дійсно скоро випустять. Але вона не братиме участь у політичній боротьбі. Ніколи. Бо Юлію Володимирівну, жінку передленського віку, звільнять через її неосудний стан. І пояснять, що психіка экс-прем'єрки не витримала. Її неієздатність буде встановлена рішенням суду. В якості опікуна для Тимошенко призначать її доньку Євгенію Карр.

Таким чином Віктор Янукович задовольнить усіх. Юлія - на свободі. Але в політику - зась.

Дивно, що кваліфікований адвокат Сергій Власенко навіть не замислюється над цим сценарієм. Він стверджує, що протягом останнього місяця Тимошенко не лікують, чекають на її смерть. Проте, невідомі особи в будь-який час доби безперешкодно потрапляють до камери, чи палати з Тимошенко й роблять їй якісь уколи. Нібито для зняття болю в спині.

Не випадково до Юлії Володимирівни не допускають її особистих лікарів. А вже аналіз крові Тимошенко легко покаже, що знеболювальні, котрі їй вводять, безконтрольно з боку адвокатів та незалежних медиків - містять наркотики та сильні психотропні речовини.

Проаналізуйте наступні меседжі: Громадськість готують до того, що экс-прем'єрка робить суперечливі заяви: то вона за проголосований підпеглими

закон про парламентські вибори, то вона - проти.

Донька готова очолити партійний список на виборах, замість мами. До речі, репетиція посади опікуна?..

Фіюле після півгодинної розмови з Тимошенко зрозумів, що психічний стан його співбесідниці якийсь незвичний.

Незаконні відео та фото-монтажні експерименти над Юлією Тимошенко, що дивним чином потрапляють у вільний доступ, є тестом. Не згіршим за соціопитування на тему, хто повинен очолювати партію "Батьківщина" замість неї. А що, ув'язнена лідерка вже неієздатна?

Тільки не говоріть мені, що донецькі не вирушать до реального - а не бутафорного - перетворення їхньої супротивниці на неієздатну, хвору бабусю. У світі не існує злочинів, котрі не можуть скоїти "беспредельські".

А ви ще сумніваєтесь в тому, що на владному Олімпі України саме така публіка? Тоді дивіться кіно. Якісне.

Аїда Болівар pravda.com.ua

Врятувати (не)рядового Кучму

Проти Кучми було висунуто обвинувачення за статтею "перевищення влади або посадових повноважень, що спричинило тяжкі наслідки".

Заради порятунку Леоніда Кучми були задіяні масштабні ресурси. Насамперед - у медіа-площині. Віктор Пінчук залучив Інститут Горшеніна, французьке піар-агентство Euro RSCG, а також американського стратега Дага Шона.

Реабілітацією Кучми займався російський режисер Андрій Кончаловський, який почав знімати фільм про американську змову проти президента-реформатора. Час від часу телеканал кучмінного зятя ICTV влаштував показ іншої стрічки власного виробництва під назвою "Змова".

Які неофіційні канали були задіяні Пінчуком, можна лише здогадуватися. Зрештою, вони досягли своєї мети - 14 грудня 2011 року суддя Галина Супрун, прямо в день народження зятя экс-президента, скасувала постанову про відкриття справи щодо Кучми.

"Українська правда" спробувала дослідити, як і чому суддя дійшла до такого рішення.

Маніпуляція 1

Справу проти Кучми було порушено 21 березня 2011 року, а 24 квітня завершено слідство по ній, після чого сторони почали ознайомлення з матеріалами. Це передувало подачі справи до суду для розгляду по суті обвинувачення.

Як раптом 30 червня 2011 року Служба безпеки України направила до Конституційного суду подання, фактично спрямоване на нівелювання записів Мельниченка.

Спецслужба просила Конституційний суд надати офіційне тлумачення 62-ої статті Конституції, за якою "обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом..."

Документи пішли до суду за підписом особисто Валерія Хорошковського, зобов'язаного Віктору Пінчуку стартом своєї політичної кар'єри, коли президентський зять 2002 року кинув свої ресурси на підтримку фінансової "Команди озимого покоління".

21 жовтня КС оприлюднив своє рішення, яке влаштувало Кучму: "Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах (...) отриманих шляхом вчинення цілеспрямованих дій з їх збирання і фіксації із застосуванням засобів, передбачених законом України про оперативну-розшукову діяльність особою, не уповноваженою на здійснення такої діяльності".

Здавалося, що це рішення Конституційного суду могло допомогти Кучмі бути виправданим в результаті розгляду справи проти экс-президента по-суті.

Іншого шляху не було - станом на 21 жовтня досудове слідство завершилося, і оскаржувати постанову про порушення справи проти Кучми було заборонено. (Стаття 236-7 Кримінально-процесуального кодексу.)

Але далі починаються дивні події. 16 листопада адвокати Кучми подають скаргу до Печерського суду про закриття справи проти свого клієнта.

Наступного дня, 17 листопада суддя Супрун виносить постанову про відкриття провадження - при тому, що вже тривало ознайомлення сторін з матеріалами справи, тобто досудове слідство завершилося!

Встановленням обставин, чи було поновлено слідство, сторони займалися на першому засіданні 21 листопада. Усі сторони визнали, що станом на 17 листопада досудове слідство було вже завершено. Так, представник прокуратури Дмитро Басов усно підтвердив перед судом, що слідчі дії були поновлені... лише 21 листопада, тобто в день першого судового засідання.

Це визнав у коментарі адвокат экс-президента Віктор Петруненко в коментарі "Українській правді": "...Ми знайомилися з матеріалами справи. Але 21 листопада за клопотанням захисту Леоніда Кучми була видана постанову про поновлення слідства для його доповнення, оскільки не була виконана ціла низка слідчих дій".

Отже, станом на 17 листопада слідство поновлено не було. І замість відкриття провадження за скаргою Кучми суддя Супрун мала залишити скаргу без розгляду - іншого вона зробити не могла, бо Кримінально-процесуальний кодекс дозволяє оскаржувати лише "до моменту закінчення досудового слідства".

Але замість цього Супрун відкрила провадження.

Чому ж суддя Супрун не відправила скаргу Кучми назад? Адвокат экс-президента Віктор Петруненко повідомив "Українській правді", що станом на 17 листопада не був складений протокол про оголошення обвинуваченому Леоніду Кучмі про закінчення слідства та пред'явлення йому матеріалів справи для ознайомлення.

І це начебто давало формальну можливість оскаржувати, спираючись на рішення Пленуму Верховного суду від 4 червня 2010 року.

Там сказано: "Моментом закінчення досудового слідства слід вважати складання протоколу про оголошення обвинуваченому про закінчення слідства і пред'явлення йому матеріалів справи".

Проблема лише в тому, що рішення Пленуму Верховного суду має рекомендаційний характер. А Кримінально-процесуальний кодекс - обов'язковий для виконання. Тобто кодекс має вищу силу.

Враховуючи, що з весни по вересень 2011 року з матеріалами "справи Кучми" вже знайомилася сторона потерпілого - адвокат Мирослави Гонгадзе - це явно вказувало на те, що досудове слідство завершилося. (Стаття 217 КПК.)

І навіть якщо стосовно Кучми не був складений протокол, логіка адвокатів экс-президента і судді Супрун заводять в тупик. Бо виходить, що для однієї сторони (потерпілих) слідство вже закінчилося, а для другої (обвинуваченої) слідство по цій самій справі все ще тривало. Але це абсурд!

Іншими словами, суддя Супрун трактувала протиріччя між Кримінально-процесуальним кодексом і рішенням Пленуму Верховного суду на користь останнього, хоча він априорі має нижчу легітимність.

Останнім штрихом тут може бути нагадування, чим саме відома суддя Супрун. Саме вона влітку 2011 року відмовилася закрити "газову справу" проти Тимошенко, за якою в підсумку экс-прем'єр отримала сім років тюрми.

Маніпуляція 2

Виносячи постанову про закриття справи Кучми, суддя Супрун послалася на згадане рішення Конституційного

суду імені Хорошковського, яке фактично ставило записи Мельниченка поза законом.

"Як вбачається з наданих та досліджених в судовому засіданні матеріалів (...) судом встановлено, що фактично єдиною підставою для порушення справи є аудіозаписи розмов у кабінеті Кучми, зроблені Мельниченко М.І. (...)

Суд приходить до висновку, що аудіозаписи розмов одержані Мельниченко М.І. незаконним шляхом", - сказано в постанові Супрун про закриття справи Кучми.

З позицією судді згоден і адвокат Кучми Віктор Петруненко: "Суд виконав вимоги статті 236-8 Кримінально-процесуального кодексу, де при розгляді скарги на закриття справи він перевіряє законність джерел отримання даних, які стали приводом для порушення справи".

Насправді, на цій стадії суддя мав право оцінювати лише дії слідства, але не докази.

Тобто вимога законності отримання доказів, що стали підставою для порушення справи, стосується органів слідства. Наприклад, чи були ними дотримані всі формальності при збиранні доказів.

Докази могли визнаватися незаконними на цій стадії, якби слідчий провів вилучення плівки Мельниченка при обшуку без понять. Або якби відбирав пояснення у Мельниченка щодо його записів та погрожував йому. Або якби слідчий поцупив плівки без санкції на обшук. Тоді такі дії за змістом статті 236-8 підпадали би під незаконність джерел отримання даних, які стали приводом для порушення справи проти Кучми.

Свою фразу "аудіозаписи розмов одержані Мельниченко М.І. незаконним шляхом" суддя Супрун могла вживати лише, якби Мельниченко був уповноважений слідством по справі Кучми збирати для них докази.

Звичайно, у Мельниченка була зовсім інша роль - він був залучений як свідок. Фактично, словами про плівки экс-майора суддя дала оцінку доказу обвинувачення, що неприпустимо на даній стадії. Це могло робитися лише при розгляді справи Кучми по суті.

Не дуже дотепно виглядає ще одна фраза в постанові судді Супрун. Так, за даними слідства, Пукач зі слів Кравченка знав, що розібратися з Гонгадзе було вказівкою президента Кучми. Що пише з цього приводу суддя Супрун: "Однак перед винесенням постанови про порушення справи (проти Кучми) від 21 березня 2011 Кравченко Ю.Ф. допитаний не був".

Таке враження, що суддя була не в курсі, що Кравченко на той момент був мертвий вже шість років. Водночас існує передсмертна записка экс-міністра внутрішніх справ, де він називає себе "жертвою політичних інтриг президента Кучми".

Маніпуляція 3

У діях судді Супрун проступає ще одне пересмикування, не менш витончене, ніж у попередніх випадках. Нагодою стала одна дивна фраза у постанові Рената Кузьміна про порушення справи проти Кучми.

У статті 94 Кримінально-процесуального кодексу наведено приводи і підстави до порушення кримінальної справи. Серед іншого це "заяви окремих

громадян" та "безпосереднє виявлення органом дізнання, слідчим, прокурором або судом ознак злочину".

На першій сторінці постанови Кузьміна сказано, що справу проти Кучми було порушено, коли "у ході розслідування кримінальної справи встановлено, що Кучма будучи президентом України, вчинив злочинні дії, наслідком яких стало грубе порушення законних прав Подольського та Гонгадзе і умисне вбивство останнього".

Тобто за статтею 94 це підпадає під "безпосереднє виявлення органом дізнання, слідчим, прокурором або судом ознак злочину".

Але на останній сторінці постанови Кузьміна невідомо з якого дива сказано: "...Таким чином, належним приводом для порушення кримінальної справи стосовно Кучми є заяви Мельниченка, Мороза та інших осіб, а також безпосереднє виявлення прокурором у його діях ознак злочину".

Насправді, в постанові Кузьміна слово "заяви" вжито некоректно, тому що малися на увазі "розповіді" Мороза і Мельниченка, які були підставою для справи проти Кучми. По-доброму, Кузьмін мав написати "повідомлення у пресі Мороза і Мельниченка".

Але суддя Супрун вчепилася в слово "заяви". Благо, неточність в постанові Кузьміна дозволяла це зробити. Вона трактувала це слово в значенні "заява про злочин" зі статті 94 Кримінально-процесуального кодексу. Такі "заяви" офіційно подаються до правоохоронних органів та стають підставою для порушення справи.

Але "заяви про злочин" мають спеціальну процедуру оформлення, після чого людина попереджається про кримінальну відповідальність за неправдиві свідчення, відбувається відбір пояснень і призначається дослідча перевірка.

Саме в цьому значенні суддя Супрун розглядала слово "заяви".

"...З наданих суду матеріалів вбачається, що заяви і показання Мороза не містять даних щодо вчинення президентом України Кучмою злочинів стосовно Подольського та Гонгадзе, а також заяви Мороза від 28.11.2000 та 30.11.2000 не були заявами про злочин та не були зареєстровані відповідно до Інструкції МВС", - сказано в рішенні судді.

З логікою судді згоден і адвокат Кучми: "У постанові про порушення справи написано, що її порушено за заявами таких-то. Але виявилось, що таких заяв в юридичному сенсі статті 94 не було. Ми перш за все - юристи, і повинні керуватися законом від А до Я. Сила закону в його формалізмі. Якщо сказано що це "заява" - то це заява правоохоронним органам".

Таким чином, суддя Супрун штучно надала Морозу і Мельниченку статус "заявників" у справі проти Кучми.

Більше того, вона грала спектакль до кінця і з власної ініціативи запросила адвокатів Мороза і Мельниченка як заявників на розгляд скарги адвокатів Кучми - з тим, щоб потім розвінчати їхні "заяви" як оформлені невідповідним чином.

На гру судді вказує те, що в матеріалах прокуратури, які вона подавала до Печерського суду, ні Мороз, ні

Мельниченко не фігурували як "заявники", яких слід запросити на засідання. Залишається незрозумілим, умисно чи випадково Кузьмін вжив саме це невдале слово "заява"?

Кучма не виправданий

Леонід Кучма не оскаржив постанову про порушення справи проти себе одразу після її винесення. Тому здавалося, що він буде боротися за виправдувальний вирок. Але зараз він змінив тактику. Очевидно, тому що при розгляді справи по суті ставки значно вищі.

Звісно, з суддею можна домовитися про "правильний вирок". Але де гарантії, що Банкова під тиском Заходу не дасть в останній момент іншу команду, щоб показати Баррозу і Меркель неупередженість судової системи та безпідставність їхніх звинувачень щодо Тимошенко?

Насправді, закриття справи суддею Супрун не дає підстав стверджувати про невинуватість Кучми. Воно лише вказує на помилки Рената Кузьміна при порушенні ним справи щодо Леоніда Кучми.

До речі, не лише закриття справи проти экс-президента свідчать про послаблення його позицій у Ген-прокуратурі. Так, втратили посади двоє людей з близького оточення Кузьміна. Прокурора Сумської області Сергія Ленського перевели на посаду заступника начальника управління в Київ, а Ігоря Проценка - з козирного крісла прокурора Одеської області посадили в периферійну прокуратуру Житомирської області.

Тестом, чи був цей план порятунку Кучми узгоджений з Кузьміним, стане подальша доля судді Супрун. Кузьмін як член Вищої ради юстиції має право ініціювати її перевірку. Якщо цього не станеться, то відповідь буде зрозуміла сама собою.

...Станом на кінець 2011 року Леонід Кучма здобув суттєву позиційну перевагу.

Але, попри удар по записам Мельниченка як головному доказу по справі, залишається ще один спосіб їх легалізації. Адже існує кримінальна справа, порушена проти самого Мельниченка. Якщо він наважиться, то записи можуть бути використані ним як доказ того, що, записуючи Кучму, він діяв за крайньої необхідності. І тоді плівки стануть доказом захисту в справі проти Мельниченка.

Родина экс-президента не може почувати себе в спокої ще з однієї причини. Застосований сьогодні сценарій порятунку Кучми подібний до того, який використовувала Юлія Тимошенко в 2004-2005 роках.

Вона навіть домоглася рішення Верховного суду, яке на найвищому рівні визнавало законність закриття справ проти неї. Але це не завадило через шість років їх реанімувати.

І якщо так сталося один раз, то де гарантії, що не станеться вдруге?

Сергій Лещенко

pravda.com.ua

Барани на "помаранчеві" ворота

"Наскільки розумію, напис було зроблено під час голосування в Лондоні, у посольстві. Ми знаємо, хто в Лондоні зібрався й чому вони не повертаються в Росію. Їхне побажання послати мене подалі пояснюється тим, що вони хочуть сюди повернутися. А поки я тут сиджу, вони повернутися не можуть", - заявив ВВП, очевидно, натякаючи на Бориса Березовського та інших російських олігархів, які через конфлікти з владою зараз змушені отаборитися в Британії.

Появу "трилітерного" бюлетеня Путін навіть записав собі в заслугу: "Я на них зла не тримаю. Я всіх закликав прийти проголосувати на виборах. І вони прийшли - послушали мене". А нецензурне обігрування його образу чинного прем'єра Росії не лякає. "Коли в нас активно йшла боротьба з тероризмом на Північному Кавказі, я чого тільки не бачив, яких тільки карикатур не надивився... Але тоді був упевнений, що чинно правильно. І зараз у цьому не сумніваюся", - заявив кремлівський господар.

Опозиція "з презервативами" переймає досвід Помаранчевої революції?

Більше того - антивладні протести він теж вважає досягненням свого правління. "Що ви скажете не опозиціонерам, а тим людям, які не вірять у вибори і вважають, що у них украли голоси?" - запитав у Путіна головний редактор радіо "Ехо Москви" Олексій Венедиктов.

"Мене тишить, що "путінський режим" породив таких людей, - запевнив прем'єр. - Те, що люди висловлюють точку зору з приводу процесів, що відбуваються в країні, у сфері економіки, соціальної сфері, політичній - абсолютно нормальні речі. Поки ці дії в рамках закону, я розраховую на те, що так воно й буде".

За словами ВВП, на мітинги він дивився по телевізору. І "бачив, що це в основному молоді люди, активні, зі своєю позицією, які ясно й чітко її формулюють". Хоча кут зору, під яким Володимир Володимирович на все це дивився, був доволі своєрідним. "Якщо відверто, коли я побачив на екрані щось таке у декого з них на грудях, чесно вам скажу - непристойно, та я вирішив, що це пропаганда боротьби зі СНІДом, що це такі, пардон, контрацептиви" - посміхнувся прем'єр. За презервативи він прийняв білі стрічки, з якими опозиція виходить на мітинги.

Якщо до народу (що з них візьмеш, овочів) Путін ставиться поблагливо, то до лідерів опозиції - обурено. За словами ВВП, вони "переносять практику Помаранчевої революції з України до Росії. Ми знаємо події Помаранчевої революції в Україні, до речі, деякі з наших опозиціонерів у цей час були в Україні і працювали як радники тодішнього Президента Ющенка (радником Віктора Ющенка був Борис Немцов. - Ред.). І вони, природним чином, переносять цю практику і на російський ґрунт. А з "кольоровими революціями" все ж зрозуміло - це напрацьована схема дестабілізації суспільства, і ця схема з'явилася не сама собою..."

"Розгубленості не помітив, бо був як корова на льоду"

У відповідь на запитання про надзвичайні наради, які скликали у Кремлі під час мітингів опозиції, ВВП здивувався: "Я не помітив розгубленості в Кремлі, мене ні на які наради не викликали. У цей час я був... Я намагаюся

навчитися грати в хокей. Я як корова на льоду там, - зізнався прем'єр. І запевнив: - Я не дуже звертав увагу на те, що там (на Болотній площі) відбувається".

А щоб надалі до виборів не було жодних претензій, Путін запропонував Центральній виборчій комісії встановити на всіх виборчих дільницях Росії - їх 90 з гаком тисяч - веб-камери, які б цілодобово працювали. "Щоб країна бачила, потрібно вивести все в інтернет".

Нинішня "Розмова з Путіним" у прямому ефірі виявилася найдовшою з усіх: прем'єр-міністр відповідав на запитання журналістів та глядачів 4 години 33 хвилини. Попередній - минулорічний - ефір тривав 4 години 26 хвилин.

Хто кому баран і де?

"Деяким платили за відвідання мітингу. Добре, хай платять, хай хлопці трохи під-зароблять. Але поводитися з людьми, які із худобою, не можна, треба мати почуття гідності", - наголосив Путін. - Було видно з екрана: лідери опозиції, які закликали людей на площу, кричали: "Барани, вперед!"

Тут пан прем'єр-президент, хоч і запевняє, що йому "було видно", все ж дещо наплутав. Цитата про баранів із вуст одного з лідерів опозиції справді пролунала - на одному з мітингів 5 грудня. "Барани, й... в рот!" - крикнув спересердя на когось із прихильників Олексій Навальний, коли треба було лізти через паркан. Проте знаменитою цю фразу зробив зовсім не Навальний, а... президент Росії Дмитро Медведев. Точніше, його мікроблог у "Твіттері": у ніч

на 7 грудня там з'явився запис: "Сьогодні стало очевидно, що если человек пишет в блоге словосочетание "партия жуликов и воров" он тупо баран е...й в рот :)".

Фразу, яку, як виявилось, випадково "ретвітнув" (скопіював) із поста кремлівського політтехнолога Костянтина Рикова хтось із техперсоналу, відповідального за наповнення "Твіттера" президента, майже одразу прибрали. Проте російська блогосфера її запам'ятала, записала на адресу Медведева і сильно на нього образилася... Але Путін, як відомо, не надто захоплюється інтернетом, тож явно "чув дзвін, та не знав, де він".

Зоряна КРІТ
umoloda.kiev.ua

Новий сценарій Банкової для Верховного суду

Для Верховного Суду України, здається, знайшли цілком безболісний вихід з війни за посаду Голови ВСУ.

Бої, початок яких був покладений у березні цього року, повинні завершитись у п'ятницю, 23 грудня: у цей день відбудеться засідання Пленуму Верховного суду. Там має бути затверджений новий регламент Пленуму та обраний голова "вишки".

Втім, інтрига щодо кандидатів на цю посаду триватиме до самої п'ятниці. Розмови, що точаться у Верховному суді та у пресі, надзвичайно підігріли ситуацію.

Інтрига п'ятничного засідання Пленуму полягає ще й у тому, що верховні судді обиратимуть на посаду не тільки голову, а також і першого заступника та чотирьох простих заступників (які одночасно як секретарі очолюватимуть цивільну, кримінальну, господарську та адміністративні палати Верховного суду). В пакет включено навіть посади заступників секретарів чотирьох посад.

Таким чином, із 47-ми нинішніх суддів Верховного суду десятеро мають обійняти впливові у судовій системі цілої країни посади.

Незважаючи на те, що за останні місяці влада доклала максимум зусиль до того, щоб приборкати Верховний суд, події минулого тижня свідчать, що сценарій виборів знову рихтували.

Так, минулої п'ятниці судді Верховного суду отримали порядок денний на 23 грудня, перше питання в якому - затвердження нового регламенту пленуму.

Крок важливий, адже нині чинним у Верховному суді є регламент 2002 року, який не відповідає останній редакції закону про судоустрій 2010 року.

Саме тому ще в листопаді у Верховному суді був поширений проект змін до регламенту 2002 року, підготовлений правовим управлінням Верховного суду. Пропозиції до цього проекту в.о. голови Верховного суду Анатолій Ярема просив надати до 3 січня 2012 року...

Однак, наприкінці минулого тижня судді отримали від того ж Яреми проект регламенту, що виявився зовсім не тим, який вони побачили у листопаді й який досі перебуває в роботі.

Головна відмінність - новий проект регламенту передбачає обрання усього керівного

складу Верховного суду одним списком, тобто пакетом.

Пакетне голосування до цього часу було притаманно лише парламенту. Пакет формували для того, щоб узгодити інтереси всіх груп впливу. Тепер же "пакетне голосування" насаджується на суддівський орган, який за Конституцією є аполітичним і не повинен мати жодних груп впливу.

За останньою інформацією, пакет з обрання керівництво Верховного суду включатиме такі прізвища: на посаду голови - Петро Пилипчук, перший заступник голови - Ярослав Романюк і один із заступників - Анатолій Ярема. Їхне спілкування з високим представником Адміністрації президента Андрієм Портновим має уже неприхований характер.

Загалом пакет має нараховувати 10 прізвищ. Чи можливі у Верховному суді альтернативні кандидати і справжні вибори?

За проектом регламенту пленуму Верховного суду, це передбачено тільки шляхом формування двох, трьох або чотирьох списків - більше не вийде, бо верховних суддів усього 47...

Однак, варіант появи альтернативного пакету, очевидно, відпадає сам собою. Адже як форма "списочного бюлетеня", так і сам список майбутнього керівного складу Верховного суду затверджуватимуться шляхом відкритого голосування підняттям рук.

Тож усі судді Верховного суду будуть як на долоні... Навряд чи хтось ризикне висловити свою незгоду публічно.

Чому ж комусь так важливо обрати групове керівництво Верховного суду? Може тому, що на усі посади судді обираються на 5 років, тобто до 2016 року? А за ці роки Верховний суд міг би теоретично відіграти кілька ключових ролей.

Одна з них ніби лежить на поверхні: Верховний суд vs справа Тимошенко.

Але насправді Верховний суд дуже далеко усунутий від справи Тимошенко, тому що зміни законодавства про судоустрій та Кримінально-процесуального кодексу влітку 2010 року суттєво урізали повноваження ВСУ у кримінальних справах.

Навіть з урахуванням жовтневих змін щодо доповнення повноважень Верховного суду, сьогодні верховні судді можуть переглянути

рішення стосовно Тимошенко за таких умов:

- тільки у випадку, якщо до Верховного суду справу Тимошенко допустить Вищий спеціалізований суд з розгляду цивільних і кримінальних справ, де керівні посади обіймають регіонал Фесенко і брат генпрокурора Пшонка;
- тільки якщо Вищий спеціалізований суд неправильно застосує матеріальний закон, тобто Кримінальний, а не Кримінально-процесуальний кодекс;

- тільки якщо порушення Україною міжнародних зобов'язань буде встановлено міжнародною судовою установою (наприклад, Європейським судом з прав людини), і тільки якщо вони не є наслідком недотримання норм процесуального права.

Захист Тимошенко в її справі як раз покладає надію на Європейський суд з прав людини саме для встановлення процесуальних порушень українськими судами.

Може, Верховний суд vs президент?

"Приручення" суддів Верховного суду через пакетне голосування за керівництво може мати й більш далеку мету, аніж вибори голови Верховного суду на цьому тижні.

За ажіотажем навколо обрання очільника Верховного суду якось недочитаними залишилися норми про інші функції та можливості зібрання верховних суддів. А Пленум ВСУ, зокрема, вносить за зверненням парламенту письмове подання про неможливість виконання президентом своїх повноважень за станом здоров'я.

У такому разі, за Конституцією, виконання обов'язків президента на період до обрання і вступу на пост нового президента покладається на прем'єр-міністра. Чергові вибори президента мають відбутися у 2015 році. Раптом щось станеться до, під час чи після?

До речі, активність радника президента Андрія Портнова не обмежується сценарієм для Верховного суду.

Так, 6 грудня депутатами з "групи Портнова" Валерієм Писаренком та Володимиром Пилипенком зареєстровано законопроект про чергове вдосконалення судочинства.

Уже на наступний день цей законопроект отримав "добро" на перше читання від профільного комітету з питань правосуддя Сергія Ківалова.

З пояснювальної записки до законопроекті № 9535 можна дійти висновку, що Писаренко та Пилипенко вирішили захистити людей від свавілля прокуратури та інших державних органів у цивільному та господарському процесі (там, де практично усі спори мають майновий характер).

Однак, після прочитання законопроекті видно дещо інше, про що автори скромно промовчали в пояснювальній записці.

У самому законопроекті йдеться про обмеження права звертатися до суду для перегляду судових рішень за нововиявленими обставинами.

За чинним законодавством, будь-хто, позбавлений на підставі судового рішення машини, квартири, виробництва чи земельної ділянки, якщо дізнається про певні істотні порушення при відібранні у нього власності, може звернутися до суду для перегляду своєї справи протягом місяця з будь-якого часу, коли він взяв про такі обставини.

Народні депутати Пилипенко і Писаренко прагнуть обмежити цей строк трьома роками. Після закінчення яких, якою б істотною не виявилась нововиявлена обставина, правова ціна їй буде нульова.

Андрій Вонтроп
pravda.com.ua

Угоду про асоціацію України з ЄС на саміті в Києві так і не парафували. Але обидві сторони запевнили, що дуже цього прагнуть

Не в Європу

"Довго засідають. Мабуть, парафували й тепер обдзвонюють євросоюзні парламенти, щоб ратифікували по телефону - хочуть зробити українцям подарунок на Миколая", - вправлялися в дотепності журналісти, нудячись у конференц-залі в очікуванні новин із кімнати переговорів. Зустріч Президента України Віктора Януковича, голови Європейської ради Германа ван Ромпея та очільника Єврокомісії Жозе Мануела Баррозу затягувалася. Про деталі їхнього спілкування можна було лише здогадуватися - цей етап ювілейного, 15-го саміту Україна-ЄС був закритим від сторонніх очей та вух. Хоча принаймні в одному сумніватися не випадало: угоду про асоціацію України з Євросоюзом, про "ось-ось" підписання якої ще відносно недавно переможно звітувала Банкова, сьогодні (тобто в понеділок) підписано не буде. Про це напередодні однозначно заявили обидві сторони, хоча й без заяв здогадатися було нескладно як із програми саміту, в якій не йшлося про підписання якогось документу, так і з формату засідання - не в Українському домі або іншому схожому залі, де могли б розміститися делегації, й журналісти, а в президентській адміністрації, яка апріорі не передбачає "урочистостей".

Несподіванок не сталося: угоду справді не парафували, хоча й обмінялися взаємними компліментами й запевненнями у любові та шані одне до одного. І без критики, звісно, теж не обійшлося, причому з обох сторін. Хоча той факт, що Віктор Янукович, як побоювалися деякі скептики, не проминяв саміт із керівниками Євросоюзу на засіданні ЄвРАЗЕС у Москві, звісно, не може не викликати оптимізму.

Як президенти в коридорах заблукали

Коли майже через дві години після запланованого початку пленарного засідання журналістам в АП нарешті увімкнули "картинку", учасники саміту виявилися на диво лаконічними. "Ми підійшли до завершення узгодження тексту угоди про асоціацію (України з Євросоюзом) та готові до підготовки до її підписання для подальшої імплементації", - заявив Янукович. Чим трохи збентежив представників мас-медіа, для яких залишалася лише одна інтрига: заявлять учасники саміту про завершення переговорів щодо угоди чи ні (зважаючи на вимоги України про перспективу членства). Дієслово "підійшли" в цьому сенсі здалось якимось невизначеним.

Утім керівники ЄС усі сумніви з цього приводу розвіяли: "Сьогодні ми можемо публічно заявити про те, що переговори щодо угоди про асоціацію завершено", - заявив президент Євросоюзу Герман ван Ромпей.

Після кількох коротких фраз "пленарне засідання" згорнулося і високоповажна трійця вирушила до конференц-зали - на прес-конференцію. Минуло 10 хвилин, 15, півгодини - а їх високоповажності усе не було. Даремно журналісти пропустили повз вуха обіцянку Януковича "познайомити" гостей із будинком.

Поки гостинний господар водив ван Ромпея й Баррозу лабіринтом довгих коридорів АП, представники мас-медіа оточили відповідальних за переговори з ЄС від України. Довелося міністрам закордонних справ та юстиції - Костянтинові Грищенку й Олександрю Лавринювичу, - віцепрем'єру Андрію Ключеву, заступникові голови президентської адміністрації Андрію Гончарукові та самому голові АП Сергію Львовичкіну, які, зібравшись у гурток, говорити про щось своє, чоловіче, відповідати на запитання преси. Усі вони по-різному запевнили, що вважають саміт успішним, а Львовичкін іще й наголосив: за результатами тривалих переговорів між Президентом України й гостями з Брюсселя у спільній підсумковій заяві з'явилася фраза про те, що підписання угоди про асоціацію має відбутися "якомога швидше". Назвати бодай приблизну дату, коли це, може статися, Львовичкін не захотів - мовляв, "хоч у січні, хоч у грудні - залежно від

бюрократичної машини". При цьому пан Сергій запевнив: ув'язнення Тимошенко на заваді підписанню не стане, тим паче, що "всі чули - вона сама закликає її підписати".

Андрій Ключев був іще більш оптимістичним: за його прогнозами, угоду про асоціацію буде парафровано "за місяць-півтора".

"Зверніть увагу на свої суди"

Натомість Герман ван Ромпей, якому також поставили запитання про те, чи може Україна сподіватися на підписання угоди про асоціацію, поки лідерка БЮТ залишається за ґратами, прямої відповіді уникнув. Відбувся тим, що "політичні переговори щодо угоди завершено, і коли технічно вона буде готова, ми її зможемо підписати". Хоча, звісно, "учасники саміту досягли згоди, що для підписання і впровадження цієї угоди в дію будуть надзвичайно важливими подальші дії України".

За його словами, у спільній заяві зафіксовано, що реалізація угоди залежить від демократичних перетворень в Україні. "Ми хочемо зробити наступні кроки, щоб підписати і ратифікувати угоду про асоціацію якомога швидше. Але це залежатиме від політичних обставин", наголосив президент ЄС, зазначивши, що особливо європейську спільноту непокоїть погіршення демократичних процесів в Україні й, зокрема, "заполітизованість судової системи". Нагадавши про важливість дотримання демократичних стандартів, у тому числі й принципу свободи преси, ван Ромпей попередив: лакмусовим папірцем для влади Януковича і його команди стануть парламентські вибори наступного року. Тож не виключено, що й "технічна підготовка" до парафування угоди про асоціацію суто випадково затягнеться саме до підбиття підсумків цього волевиявлення.

Віктор Янукович запевнив: заяви й коментарі європейців щодо проблем із демократією в Україні не залишаються поза увагою. От тільки така біда - судова система в нас вільна і незалежна, в державі панує верховенство права, тож вплинути на деякі несимпатичні Заходу рішення українська влада просто не в змозі...

Серед новин із такою-сякою конкретикою - запевнення Президента Януковича, що Україна "у швидкісному режимі" рухається до безвізового режиму з ЄС, або, для початку, до його подальшого спрощення. І до Євро-2012 уболівальники цей рух нібито відчують на власному досвіді. А загалом переговори про запровадження безвізового режиму очікується завершити до 2014-го.

Таки не євроінтегратор

А Віктор Янукович же справді мав шанси вразити міжнародну й - передусім - українську спільноту, на ділі завершивши те, що "помаранчевій" владі вдалося здійснити тільки на словах. "Ви не уявляєте, яке це полегшення - вести переговори, коли твої візаві впевнені у своїх повноваженнях", - зізнавалися журналістам європейські дипломати після приходу до влади в Україні нинішньої команди "реформаторів". Натхненні "серйозним і діловим" підходом "регіональних" керманів до справи, учасники переговорних груп із боку Євросоюзу спершу відчували ледве не зачарування Януковичем і Ко. Постійні суперечки Президента Ющенка і Прем'єр-міністра Тимошенко вводили незвичних до такого підходу європейців у ступор, викликаючи гостре співчуття до українських колег по переговорах ("вони приходять, сідають за стіл і розводять руками: вибачте, мовляв, але те, про що ми говорили вчора, сьогодні зазнало певних змін. Бо вчора - це була позиція секретаріату Президента, а сьогодні надійшли інакші вказівки з Кабміну", - дивувалися брюссельські дипломати). На цьому тлі злагоджена робота "синьой" команди, де вже точно не могло бути суперечностей між позицією різних гілок влади, здавалася "брюссельцям" ковтком свіжого повітря.

Проте вже невдовзі ейфорія змінилася здивуванням, а згодом - розчаруванням і навіть обуренням. Якщо з технічного боку справи у переговорах справді намітився відчутний прогрес - зокрема, це стосується підготовки про створення поглибленої і всеохоплюючої зони вільної торгівлі, яка була чи не найскладнішим етапом на шляху до завершення переговорного процесу, - то з політичною складовою все виявилось значно складніше. Переслідування опозиції, що почалися в Україні, дещо напружили Брюссель. Проте сподівання на те, що грудневий саміт Україна-ЄС у Києві завершиться парафуванням угоди про асоціацію, все ще залишалися досить райдушними. Навіть після арешту Юлії Тимошенко позиції європейських політиків розділилися. Якщо прихильники радикального підходу закликали взагалі припинити переговори, доки українська влада не припинить репресії проти опозиції, то симпатичні Україні в Європі відстоювали протилежну позицію: угоду, навпаки, треба парафувати якомога швидше, щоб зв'язати Київ необхідністю виконувати певні умови задля відповідності європейським стандартам. Серед особливо активних прихильників такого варіанта була Польща. Перебравши в липні піврічне головування в Євросоюзі, Варшава сподівалася по його завершенні до своїх найбільших здобутків зарахувати підписання угоди про асоціацію України з ЄС. Проте Київ зробив усе, щоб підставити свого адвоката. І з розгону кинув на скептичну до української європерспективи шальку брюссельських терезів кількатонну гиру: наша делегація несподівано (для європейців) почала вимагати, щоб у тексті було прописано чітку перспективу членства України в ЄС. Добре усвідомлюючи: Брюссель на таку угоду піти не може - бодай тому, що Єврокомісія, яка веде переговори, мають уповноважити на такий крок 27 держав-членів ЄС.

Що менше часу залишалося до саміту, то очевиднішою ставала істина: парафування угоди про асоціацію переноситься на непевну перспективу. Від представників української влади стали лунати заяви на кшталт "парафування - процедура суто технічна, а не політична, вимагає багато часу, тому для Києва зовсім не принципово зробити це саме на грудневому саміті" (заступник міністра закордонних справ Павло Клімкін); "до парафування угоди про асоціацію з Україною технічно не готова європейська сторона" (сам міністр Костянтин Грищенко); "Україна до підписання угоди цілком готова, але в ЄС - серйозні інституційні проблеми, юридичні служби не встигають узгодити юридичну частину угоди з політичною, текст не готовий..." (депутат ВР від Партії регіонів Леонід Кожара).

Подієюють, на Банковій уже визначили винного за те, що річної давності обіцянки нинішньої влади парафувати угоду про асоціацію з ЄС на грудневому саміті залишилися цяцянками. На 21 грудня Президент заанонсував підбиття підсумків роботи міністрів для виконання задекларованого "регіональною" владою плану реформ. Швидше за все, принаймні кілька урядовців із тих, хто прошт-рафився найбільше, свої портфелі втратять. І не виключено, що за певний "провал" на євроінтеграційному напрямі зі своїм кріслом доведеться розстатися главі МЗС... Принаймні сам Грищенко вже запевнив, що до цього готовий.

А ТИМ ЧАСОМ...

Україну а понеділок ніхто не представляв на засіданні ЄвРАЗЕС у Москві. Нагадаємо, раніше існувало припущення, що 19 грудня Президент Віктор Янукович замість саміту Україна-ЄС буде присутній на зустрічі з "євроазіатами". Відтак у столиці РФ про Митний союз та інші напрями співпраці говорили президент РФ Дмитро Медведев, Вірменії - Серж Саргсян, Білорусі - Олександр Лукашенко, Казахстану - Нурсултан Назарбаєв, Киргизстану - Алмазбек Атамбаєв, Таджикистану - Емомалі Рахмон.

Зоряна КРІТ
umoloda.kiev.ua

Капітал убиває

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

Свого роду аналог пахана на зоні.

Системні порушення громадянських прав, до яких спричинилися ці авторитарні режими, призвели до масових виступів на захист свободи слова, свободи зібрань, свободи вибору та вираження думки.

Україна, де 2000-го вибухнула громадянська акція "Україна без Кучми", була в авангарді цих протестів.

З початку 2010-х усе більше протестів наповнюються соціальним змістом.

Так, згідно з результатами моніторингу протестів в Україні, який проводить Центр дослідження суспільства, 2010-го року 56% усіх протестів мали соціально-економічні вимоги. Кількість учасників соціальних протестів набагато перевищує кількість масових мітингів політичної опозиції. Загальна кількість соціальних протестів із кожним місяцем зростає, як зростає й кількість репресій проти них: судові заборони, розгін мітингів міліцією, затримання активістів.

В Україні, як і на всьому пострадянському просторі, розпочалася класова боротьба. Боротьба, яка має знайти своє вирішення в соціальній революції.

Така ж тенденція - до соціалізації вимог протестувальників - є й в інших країнах СНД.

У вересні грузинська влада придушила страйк металургів у Кутаїсі.

У Донецьку, після атаки українських правоохоронців на намети чорнобильців, гине пенсіонер.

А тепер казахська поліція розстріляла нафтовиків у Жанаозені. За різними даними, загинули від 10 до 70 робітників.

Класовий конфлікт у Казахстані тлів давно. Ще 2010-го робітники нафтового підприємства "Каражан-басмунай", яке належить казахському й китайському капіталу, почали вимагати поліпшення умов праці та підвищення зарплати.

Юриста незалежної профспілки цього підприємства Наталію Соколову казахський суд 8 серпня 2011 засудив до 6 років позбавлення волі за "розпалювання соціальної ворожнечі - !!! - та порушення порядку організації та проведення зібрань, мітингів, пікетів та демонстрацій". Підставою для судового переслідування правозахисниці стала заява одного з керівників "Каражанбасмунай", китайського топ-менеджера Юяня Му.

17 травня 2011 розпочався страйк робітників "Каражанбасмунай", а з 26 травня до них приєдналися робітники підприємства "Озенмунайгаз". Заступник голови профспілки робітників "Каражанбасу" Асланбек Айдарбаєв був побитий невідомими, а його будинок підпалили.

30 червня активіст страйку робітників "Озенмунайгазу" Акжамат Амінов отримав 2 місяці арешту за "розпалювання соціальної ворожнечі".

8 вересня лідер руху за трудові права Наталія Ажигалієва отримала 15 днів арешту за "злісну непокору поліції".

3 жовтня покінчив життя самогубством учасник страйку на підприємстві "Озененергофть".

Понад тисячу робітників було звільнено з роботи за час страйку.

Уряд Казахстану протягом 7 місяців ніяк не реагував на вимоги робітників Жанаозеня та Актау.

Компанія "Казмунайгаз", чим філіалом є "Озенмунайгаз", згідно з офіційними даними, залучила 2 мільярдів доларів інвестицій і 2010-го року добула 13,3 мільйонів тон нафти.

Але капітал, яким би великим він не був, - не погодиться навіть 1% свого прибутку поділити з робітниками. З тим, хто цей прибуток їм забезпечує.

Капітал готовий убити робітників, але не заплатити їм зайве тенге. І державна влада, виконуючи свою місію гаранта олігархічних надприбутків, готова надати в розпорядження капіталу поліцію, війська, прокуратуру, суди, зброю.

Формулювання "за розпалювання соціальної ворожнечі", яке міститься в казахському кримінальному кодексі, говорить саме за себе. Влада цієї азійської країни навіть не приховує, що готова застосувати репресії до всіх, хто виступить проти соціальної системи капіталізму.

Капітал і авторитарна влада готові вбити будь-кого, хто насмільється поставити під сумнів їхні надприбутки, хто насмільється спитати про їхні мерседеси і яхти. Так є в Казахстані, так було і є в Україні, Росії, Білорусі й Грузії.

Після того як УАЗ поліції вривався в 5-тисячний мітинг робітників, ті розгромили мерію й офіс нафтового підприємства. Робітники вигнали поліцію за межі міста.

Але натомість місто оточили внутрішні війська. Війська відкрили вогонь у робітників. Вогонь вони не могли відкрити без санкції місцевого диктатора Назарбаєва.

Без санкції султана нічого в Казахстані не робиться. Казахстан на межі війни між працею й капіталом. На межі соціального вибуху й України.

Володимир Чермерис,
Інститут Республіка

pravda.com.ua

Злочин і кара або Чому правосуддя вершиться, як мокре горить?

Королівство браконьєрів

Йдеться не про одну, а про багато справ, кримінальних, які тягнуться упродовж багатьох років і в'яжуться у Гордів вузол, який не розв'язати і не розрубати. До того ж, на поверхні лише вершина айсберга, основний же масив службових зловживань, правопорушень, злочинів, свавілля і фальсифікацій, замовних провокацій державних служб і таких же суддів, а також укривання злочинів, ігнорування заяв громадян, знову ж, злісне порушення законодавства - все це старанно приховано від людського ока.

Проте, так чи інакше, всі справи дотичні особи Станіслава Кузьменка, голови Дрогобицької районної організації Українського товариства мисливців та рибалок (УТМР), він же донедавна був директором Дрогобицького ринку. Особа по своєму легендарна, тільки зі знаком мінус. І головне, щоб не накоїв, усе сходить з рук.

Наразі про людські типажі. Є особи креативні, творчі, по доброму одержимі, і натури злоумисні, аби не сказати розбійні, паразитарні й негативні. Про перших ще згадаємо, а до останніх, безумовно, належить С. Кузьменко. І є особи служиві, з принципами, діловою хваткою, а також їхні атиподи: перевертні на службі, зловмисники від правопорядку, з вини яких наше життя стає винятково безнадійним, а то й пекельним.

До позитивних служивих належить колишній майор Дрогобицького МВ УМВСУ Ростислав Афанасьєв. Ще в першій половині 1990 років він вирішив покінчити з улюбленим промислом С. Кузьменка - браконьєрством, але не розраховував сили. Вважав - на його боці закон і справедливість і не врахував, що браконьєрство - пристрасть колективна, що С.Кузьменко пов'язаний з такими ж зловмисниками від живої природи, які займають відповідні посади в дуже компетентних органах, а тому й пов'язані круговою порукою. Здай вони С.Кузьменка, той здасть їх. Та й полювати хочеться цілий рік, на кого завгодно, а не в сезон і за нормою відстрілу. І щоб зброя була яка завгодно, бажано нарізна, і щоб без дурниць: які там ще дозволи, ліцензії і т. ін..

Чи знаєте ви, що таке полювання? Нікчемні інтелігенти вважають, що це атавістичний інстинкт вбивства, себто первісна звіроподібність людини. О ні! Це великий чоловічий азарт. Збирається тепла компанія. Звіра чи птаха травлять і переслідують, або вічкують у засідці. Піф-паф! А яка насолода дорізати підранка. Він хрипить від болю і жаху, а ти його - хресь! - ножем! Замовк. Одна насолода. Почуваєшся господарем життя і смерті. Що - що? Чи є шанс у звірини? Скільки залишилося тієї живої природи, на яку зусібч насуває людина, зокрема з неподоланими хижими інстинктами? Так, рано чи пізно будь-яка звірина гине, і на то нема ради. Але що показово. У розвинутих європейських країнах, набагато менших за Україну, мисливський фонд у десятки разів більший. Мисливські угіддя утримуються у зразковому стані, звірина нагодована і доглянута, про браконьєрство нема й мови. Мисливство там - нехай і дещо варварська, але культурна форма дозвілля. А на Дрогобиччині - дикунський "беспредел". Розбійна позамежовість, яка добиває живу природу, в якій - без допомоги людини - бракує сил для відновлення. Той випадок, коли для виживання людина вже взяла в природі своє, а тепер - для задоволення! - їй належить дати, аби взяти.

Сили нерівні

Майор Р.Афанасьєв полював за браконьєрами з не меншим азартом, ніж ті винищували живність. Вистежував, знімав сцени браконьєрства на відеоплівку, ловив зловмисників на гарячому, повідомляв про зловживання у відповідні інстанції.

В ті, де також просиджували штани такі ж фахові браконьєри, або друзі браконьєрів.

За вдачею Р.Афанасьєв належав до "нарванних". Як за щось схопитися, свого не упустить. Свого часу на Дрогобиччині дуже куражилася група "крутих". Якось одного з них Р. Афанасьєв намагався затримати. Той кинувся на майора при виконанні службових обов'язків, у руці якого був уже пістолет. "Крутий" схопив за озброєну руку, аби кинути "мента" через себе (спеціально ж тренувався!), і в ту ж мить - під час кидка - дістав кулю в голову. Наповал. А такий був здоровань. Сам себе вбив. Не очікував, що Афанасьєв не менш тренований і може себе захистити.

Неповторні дев'яності роки: розбійний розгук! "Круті" присягнулися поквитатися з кривдником, хоча той, як встановила обласна прокуратура, діяв у межах повноважень і постріл був мимовільний, викликаний діями затримуваного. Рідна служба мала би стати на захист свого працівника. Так не сталося. "Круті" мали своїх людей при владі, які їх покривали. Ночами Р.Афанасьєв чатував з автоматом на подвір'ї свого будинку в очікуванні помсти, а вдень йшов на службу.

За браком місця, подаємо подальші події без цікавих обставин. Одного разу майор затримав двох браконьєрів, Т.Жовніріва та Р.Гавдяка, які мали незареєстровану зброю. Але то півбіді. Розмотуючи кримінальний клубок, Р.Афанасьєв дійшов висновку про підпільне виготовлення на Дрогобиччині розмаїтої мисливської та нарізної зброї. Кому і для чого знадобився бойовий арсенал? Тільки для полювання?!

Хочеться пожартувати, що то ті невдячні роки, коли зброю не можна було вільно придбати безпосередньо у представників міліції (як нещодавно було у Харкові) чи у Львівському університеті внутрішніх справ. З розвалом СРСР у приватних руках почали "гуляти" тисячі одиниць бойової зброї. А зброя на те, аби стріляти.

Майор почав бити на сполох, чим викликав вогонь на себе. Виходить, що не лише Р.Кузьменко покриває браконьєрів, а процвітає нелегальне виробництво зброї, що є особливо тяжким злочином. Чим же займаються відповідні служби, якщо на Дрогобиччині є такий промисел? Це ж НП у масштабах країни! Зброя відправлялася в Грузію, Придністров'я, Польщу.

Відчувши свою значимість у боротьбі з великим злом і забувши про головну службову заповідь: "Не висовуйся!", Р. Афанасьєв вийшов на членів комітету Верховної ради України по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю, маючи вийхати в Київ й доповісти на засіданні комітету про події на Дрогобиччині. Оце буде бомба! Що там Р.Кузьменко, які районні голови - і чи тільки районні?! - полетять.

Майор не знав, що його вже "пасуть". Що за ним стежать і що його телефонні розмови прослуховують й записують. Що йому вирішено "сплести личаки" і надовго "запакувати" і що на роль провокатора обрано Т. Жовніріва, того, якого він ввіймав за крадіжки з автотранспорту. На свою ж голову!

На жаль, наше красномовство наразі вщухає, хоча закулісні організатори голосної "справи Афанасьєва" відомі. Про це свого часу газети писали. Об'єднана команда прокуратури, СБУ і міліцейського відділу внутрішньої безпеки, відомчого чистилища. Чим керувалися? Честю мундира і страхом за можливе викриття нахабного "мента", який, перевищуючи повноваження, поліз явно не в свою справу. Якщо комітет ВРУ йому повірить і призначить офіційне розслідування, це ж який гримне скандал! Виявиться, що львівські силовики не знають, що у них під носом твориться!

Буквально в день виїзду до Києва, не в міру затятому дрогобицькому Катань вчинили класичну провокацію, наче б він вимагав й отримав від Т. Жовніріва 200 баксів, і при тім

його пов'язали. (Чомусь така сума тоді фігурувала у подібних провокаціях. Чи ці "бакси" не оберталися по колу!)

Такого не буває?

Незважаючи на те, що кримінальна справа проти Р.Афанасьєва шита білими нитками, його судив обласний суд. Гра в одні ворота! На захист підсудного свідчив журналіст Павло Романюк, оскільки він ще раніше писав про одіссею Р.Афанасьєва і був посвячений в його розборки. Виявляється, і їхні телефонні розмови прослуховували. А дописувач попереджав "мента": будь вкрай обачливий. Маш справу з бандою, для якої нема нічого святого. Прикро, але так. На суді Р. Афанасьєву пригадали й мимовільну смерть Бориславського "крутого". Ось і вирішуй: а чи не було судилище розправою-помстою дрогобицького криміналітету? Ні, не криміналітету. Р.Афанасьєв зачепив інтереси тодішнього начальника карного розшуку обласного УМВСУ, який мав для полювання цілий арсенал: шість "стволів". Саме цей добродій на прохання друзів Кузьменка й дав команду пов'язати не в міру настирного колегу. Сказано-зроблено. Оскільки про скандальні обставини, хоча й не називаючи прізвища начальника "угро" (виявляється, всі і так усе знали), розповів "Міліцейський кур'єр", тодішнього редактора понизили в посаді. Начальник же пішов на підвищення.

Чому ж за сигналами Р.Афанасьєва, тим паче озвученими в пресі, не було проведено службове розслідування? Тому що! А ви що: хотіли аби шановні браконьєри самі себе покарали? Простіше принести в ритуальну жертву якогось там майора, аби й інші служиві боялися начальства.

Афанасьєва засудили на п'ять років ув'язнення, з яких він відбув 2 роки 8 місяців і повернувся додому. Людини поламали життя. Не без містики. Коли оголошували вирок, з гуркотом впала масивна дубова "спинка" крісла судді і нараз згасло світло. Не інакше, як вищі сили протестували проти сфальсифікованого вироку.

Скажуть: якщо людину засудили, мають бути вагомі докази скоєного злочину. Виявляється, ні. "Потерпілі" Т.Жовніріва та Р.Гавдяка дають у суді покази про те, як вони пішли погуляти в ліс і випадково в снігу знайшли там заряджені рушниці, з якими й рушили на полювання. Р.Афанасьєв на машині "Жигулі" переслідував їх по болотяній дорозі, де навіть тракторів не проїхати. Суд приймає ту "дурку" на віру. Вірити в незамовність такої Феміди важко. Але це квіточки! Під час суду виявилось, що основний матеріальний доказ - диктофонна касета з наче б записом слів Р.Афанасьєва, коли він вимагає хабара, - не повірите - порожня. А ще раніше різні експерти дали різні висновки з приводу запису, одна з яких ствердила: голосу Р.Афанасьєва на стрічці нема.

Документи судової справи - суворої звітності. Якщо вони зникають, винні особи мають бути встановлені і покарані, а всі сумніви, недоречності чи розбіжності (свідки однозначно плуталися й суперечили одні одним) згідно принципу презумпції невинності мають глумачитися на користь підсудного. Робилося ж усе навпаки. У вирок суду порожня касета фігурує як доказ. І ми пояснимо чому. Якби дійшли до неупередженого розслідування, сфальшована касета свідчила б проти інспіраторів "справи Афанасьєва".

Знову ж, не без містики. Шість протоколів відтворення подій, які свідчать про вину Р.Афанасьєва, підписано зокрема понятим Стебельським. Воно б і нічого, якби на час складання протоколів він не був - не повірите! - глибоким ...покійником. Тай у суді свідки по справі пояснили, що Стебельський не був присутній при

складанні протоколів. З іншого боку, якщо компетентні органи здатні воскрешати з мертвих, то вони заслуговують найвищої шани.

Протоколи обшуків на квартирі Р.Афанасьєва підписано понятими... стажерами СБУ. Другий обшук в його квартирі зроблено без санкції прокурора цілком умисно. Підкинутий компромат, якого не знайшли під час попереднього обшуку. Фабрикацію підписали все ті ж поняті - стажери СБУ. Якщо до кримінальних ігор залучають молодняк, які ж кадри і для чого виховують у "конторі". Сумний перелік сфабрикованої справи можна продовжити.

Незважаючи на те, що захисником Р.Афанасьєва під час процесу був один із найдосвідченіших фахівців - голова Львівської обласної колегії адвокатів, заслужений юрист України Богдан Павлишин, дрогобицького правдоробця надовго "запакували". Найбільше дивує, що в той спосіб поквиталися і зі згаданим комітетом ВРУ, покликаним боротися з корупцією і організованою злочинністю. Звинувативши Р.Афанасьєва у хабарництві, змовники вдарили підступно і прицільно.

Показова позиція колег Р.Афанасьєва по службі та громадськості Дрогобича: вони були на боці підсудного, брали участь у судових слуханнях, обурювалися від почуття, але нічого не могли вдіяти. С.Кузьменко ходив королем. Посадив самого "мента"-правдоробця. Такий не лише звірини, а будь-кому скрутить в'язи. З посадкою Р.Афанасьєва сезон великого браконьєрства на Дрогобиччині сягнув апогею, і судячи з усього, триває досі. Не скажемо, що мисливський розбій С.Кузьменка залишився неповіченим. Його фіксував державний інспектор з охорони навколишнього природного середовища у Львівській області З.Сисун, однак головний браконьєр краю виявився непопаним.

Войовничка безкарність

У розпорядженні редакції є багатосторінковий документ за підписом начальника державної екологічної інспекції у Львівській області Д.Штикала, в якому пункт за пунктом перелічено позиції порушення природоохоронного законодавства. Зокрема стверджено: "За порушення природоохоронного законодавства, правил використання об'єктів тваринного світу невиконання приписів голова Дрогобицької районної організації УТМР Кузьменко С.Я. неодноразово притягнувся до адміністративної відповідальності". А далі - сім справ, які тягнуть на кримінал.

Нема такої позиції чи правила, яких би С.Кузьменко не порушив. Незаконний відстріл звірини, видача фіктивних мисливських посвідчень та ліцензій, привласнення коштів, відсутність кормушок для звірів, системні порушення законодавства, нарешті приватизація приміщення районної організації УТМР. І все це, наголошуємо, діється роками. Матеріальну шкоду Державному мисливському фонду внаслідок незаконних полювань визначено в десятки тисяч гривень, себто в особливо великих розмірах. А віз і нині там. Невже угіддя Франкового краю безкарно віддано професійним зловмисникам!

Посадити незручного майора, звісно, можна, але від цього кримінальна зброя не перестане стріляти. Не тільки в нещасну звірину, а й у людей. 1999 року за підозрою у вбивстві подружжя Коссаків у Дрогобичі міліція затримала Т.Жовніріва, в якого вилучили саморобну нарізну і мисливську зброю, а це та сама зброя, яку 1995 року вилучив Р.Афанасьєв, за що й отримав термін. Справа по вбивству досі не розслідувана, звинувачення не пред'явлено, в чому, на думку Афанасьєва, вина прокурора Дрогобицького району Я.Цимбрила. Інакше кажучи, факт незаконного виготовлення нарізної і мисливської зброї у Дрогобичі залишається актуальним. І що? А нічого.

На "справу Афанасьєва" не вплинуло і те, що один із тінювих фігурантів, Р.Гавдяк, написав - совість замучила! - явку з повинною, бажаючи змити гріх за посадку "мента". Але ж як дати справі зворотній хід! Це ж означає притягнути до відповідальності низку службовців різних відомств, винних у змові й фальшуванні кримінальної справи, зокрема і в тому, що діється на Дрогобищині в цілому. Вихід із ситуації вигадала прокуратура. Її співробітники зробили відмовний матеріал на явку з повинною Р.Гавдяка. А підставою для прийняття такого рішення став висновок, що Афанасьєв якимось чином проник в Дрогобицьку КПЗ і там, мордуючи Гавдяка, змусив того написати явку з повинною. Виходить, що Афанасьєв знову вчинив злочин. Якщо так, то чому ні він, ні працівники міліції, які охороняли Гавдяка, не понесли покарання за мордування людини? Але як же той Афанасьєв зумів змусити Гавдяка в КПЗ написати ще й протокол допиту по явці з повинною, протоколи очних ставок?! Виходить, що Афанасьєв сам виготовив мисливську та нарізну зброю і передав її Гавдяку та Жовніриву. Явно справа замовна, а тому прокуратура і суд роблять усе, аби справа не потрапила на перегляд.

Ситуація патова. Куди лише не звертався Р.Афанасьєв та дрогобичани з клопотанням переглянути несправедливий вирок та повернути добре ім'я колишньому майорові, всі апеляції незмінно поверталися на місце, себто до тих осіб, на дії яких скаржаться. Людині в прямому сенсі поламали життя. Змарновано роки відданої служби в міліції, нема вислуги - не буде належної пенсії. Ситуацію може змінити Верховний суд України. Але там вистачає клопотів і, знову ж, у разі виправдання Р.Афанасьєва, постане питання відповідальності інспіраторів його справи. А це - чимале коло службовців, які мають вислугу, нові посади і т. ін. Безнадійно! І тим не менше, як заповідав Іван Франко: лиш боротись, значить жить.

Ні, роки вимушеного сидіння нічого не навчили настирного экс-"мента". Продовжує воявати за свою реабілітацію та проти місцевих "козирних". У січні 2011 року Р.Афанасьєв скерував прокурору Львівської обласної прокуратури заяву, в якій сказано: "...Мною встановлено, що громадянин Кузьменко Станіслав Якович, мешканець м.Дрогобича, голова районного осередку УТМР, маючи всього 7 класів освіти, користується підробленим дипломом про вищу освіту (...). Це дозволило Кузьменкові шляхом обману виборців та представників виборчої комісії стати депутатом Дрогобицької міської ради, директором ринку. Крім того, Кузьменко С.Я. в 1996 під час розслідування кримінальної справи відносно мене надав спершу слідству, а потім суду відомо підроблений документ, а саме - випуску з протоколу засідання президії розширених зборів Дрогобицького осередку УТМР від 7.12.1995 р., де вказано, що тоді разом із Жовніривим Т.М. та Гавдяком Р.Б. прийняли в УТМР (далі перелік прізвищ, - Авт.). Насправді жодного протоколу С.Кузьменко не складав і Жовнірив та Гавдяк в УТМР не приймали. Видача цього підробленого документа призвела до невірної прийняття судового рішення" і т.ін. Яка реакція? Заяву переслали в Дрогобич, а там усе схоплено. Міліція за вказівкою відмовила в порушенні кримінальної справи, не зробивши навіть запити за місцем отримання диплома С.Кузьменка.

Питання принципове: С.Кузьменко - трагічний епізод в долі Р.Афанасьєва, або він норма районного масштабу, свавілля та зловживання якого залишаються безкарними. Видається на останне. Ми на боці Р.Афанасьєва. Скільки б років не минуло, кривда не стане правдою, гріх - благом, а кримінальна оборудка - нормою. Життя загубленої звірини, як і мук живої природи в цілому, також не повернеш. Механічне правосуддя не існує, але закон усе ж є - і нормативно-правовий, і моральний: рано чи пізно він повинен спрацювати. "А суди хто?!" - відомо.

Ми не ідеалізуємо Р.Афанасьєва. Він достатньо настирний (читай - нарваний) і надто покладався на власні сили, але служив законам і правосуддю, чому його й кинули. Надто багато осіб існують в обхід закону, і коли вони змовляються, це грізна сила. А міг же, міг пертий "мент" любовно порозумітися з всесильним С.Кузьменком і - процвітали б обоє.

Кримінальний букет

Події в Дрогобичі викликають законне занепокоєння у громадськості. Група депутатів

районної ради звернулася із депутатським запитом у РВ ГУ МВС України у Львівській області, звідки отримала відповідь за підписом начальника слідчого відділення цього підрозділу І.Сливаря. Там сказано: "в провадженні слідчого відділення (...) перебуває кримінальна справа № 115-1527, порушена за ознаками злочину, передбаченого ч.2 ст.248 КК України".

Прості кримінальна справа? За фактом злочину чи проти конкретних осіб? Туман. Далі не ясніше: "В ході досудового слідства було встановлено, що в період часу з 21 грудня 2008 року по 28 грудня 2011 року (а це - три роки! - Авт.) під час проведення полювання (...) було незаконно здобуто трьох диких кабанів, внаслідок чого заповідно тваринному світу матеріальну шкоду на загальну суму 30 тисяч гривень". Хто ж такі ті невидимки, яких три роки встановлює слідство? Як видається, їх шукають так, аби ніколи не знайти.

На це один депутатський запит дав відповідь в.о. начальника слідчого відділу Дрогобицького міськвідділу міліції О.Кириленко. Він пише: "... Повідомляємо, що 17.07.2008 року порушено кримінальну справу № 15-1527 по факту привласнення коштів (...). В ході проведення досудового слідства встановлено, що в період часу з 24.04.2007 року по 04.11.2009 року Кузьменко Станіслав Якович, (...) будучи службовою особою, з метою особистого збагачення, зловживаючи своїм службовим становищем, привласнив кошти, отримані від сплати членських внесків Дрогобицької МРО УТМР в загальній сумі 16.330,1 гр. (...)

Крім цього, Кузьменко (...) умисно склав завідомо неправдиві документи, а саме картки-вкладники до членських квитків УТМР, які згідно висновків експерта №11 від 31.01.2009 року та № 315 від 31.08.2010 року виготовлені не на підприємствах, що здійснюють виготовлення даних бланків." (...). (Відповідно порушено це одну кримінальну справу - Авт.). "Крім цього, 12.01.2011 року працівниками міліції під час проведення обшуку по місцю проживання Кузьменка С.Я. (...) виявлено та вилучено 75 патронів, які згідно висновків експерта (...) є боеприпасами для нарізної вогнепальної зброї." (Ще одна кримінальна справа. - Авт.)

"Також повідомляю, що (...) проводиться перевірка по факту приватизації нежитлового приміщення в м.Дрогобич (...), яке на протязі багатьох років знаходилося в оренді Дрогобицької районної організації УТМР, а в даний час приватизоване (...) Кузьменком С.Я." Ще один кримінал?

Беріть, судить! Ні. Чому? Тому що послуги платні? Кримінальний фігурант - особа не з бідних, можна й "подоїти"! Чи ні? Чекають, аби гріхи С.Кузьменка списали за давністю років? Як така одіозна особа може керувати мисливським осередком? Ось тут нам й подумалося: а, може, С.Кузьменко просто колекціонує кримінальні справи, глузуючи над законом і його служивими, й очікує на внесення його імені в книгу рекордів України? Очевидно, когось такий стан справ влаштує! І хоча наразі горе-голова товариства перебуває на підписці про невізід, однак до реального покарання - дуже далеко.

Енейко

Так називають в Дрогобичі Миколу Кобільника, оскільки він понад 17 років займався бойовими єдиноборствами в клубі "Еней". Тож постояти за себе вмів. Але суперників долає не силою, а інтелектом. Йому 36 років. Постає позитивна у всіх відношеннях. Нині депутат районної ради. Свого часу був в особистій охороні народного депутата В.Щербаня. Має два поранення. Закінчив Дрогобицький педінститут. Дружина Наталя. Троє синів. Заради їхнього благополуччя він крутиться, як білка в колесі.

Повернувшись з Києва додому, Микола вирішив зайнятися бізнесом. Кошти для розкрутки позичили родичі. На окраїні села Розбишаки М.Кобільник купив кілька хатин-розвалюх, приватизував землю й заходився розводити диких кабанів (має їх тепер 94 і собака-лайок 54 одиниці). Тримає ведмедя. Корми бере в санаторіях (залишки харчування) та від знайомих, котрі надають добротину допомогу (тонни дрібної картоплі, кілька машин некондиційних помідорів тощо). Це саме той випадок, коли на всі 100% спрацює мисливська солідарність.

Микола у повному сенсі слова збагачує живу природу, адже випускає "диків" на волю. Мисливських трофеїв йому не бракує, але він їх бере-дере не у природи, а фактично сам у себе. Працює щодня з п'ятої ранку до півночі. Роботи у нього непочатий край. Та оскільки Енейко над усе шанує порядок і дисципліну, це не подобається тим, хто звик паразитувати на природі та діяти будь-як. "Білий ангел-чорні справи" (такий вислів "прилип" до С.Кузьменка) та йому подібні пишуть в різні інстанції жменю. Можливо, саме тому цьогоріч його "господарку" 19 разів перевіряли представники столичних інспекцій і жодна з них не виявила бодай якогось порушення, бо він чистий, як білий аркуш паперу. Згадувати в даному контексті С.Кузьменка з його чорними справами та ганебним службовим списком - не доводиться. Але й дрібніших "споживачів" в окрузі вистачає, оскільки Енейко заборонив "тягати" ліс, викидати будь-де відходи, шкодити іншим чином. Саме це й викликає глухий, нічим не виправданий спротив мешканців Брониць, Рихтичів, Добрівлян. Окремі особи, що творять у доволішніх лісах темні справи, докладають максимум зусиль, аби й надалі навколо панував безлад. Такі живуть сьогоднішнім днем. Майбутнє їх не цікавить. А відтак видається, що частині нашого люду потрібні наглядач і палиця, бо свідомості й відповідальності бути самим собі господарем - бракує.

Енейко ж власноручно засадив 800 сосен. Енергія в ньому вирує. Зла ні на кого не тримає. Займається добродійною діяльністю. За власний коштів відремонтував не один кілометр доріг. Надав кошти на те, аби регулярно курсував автобус до села Брониця. Його девіз: краще мати грам удачі, ніж кілограм золота.

Упродовж 15 років голова районного УТМР С.Кузьменко, крім шкоди, нічого путнього у ввіреному йому "господарстві" не зробив. Та й не думає виправляти ситуацію, бо бачте, держава коштів не надає. А ось Микола Кобільник має конкретні плани, за рахунок чого можна збагатити доволішню фауну. Матеріальну допомогу йому (а не марнотратам) готові надати навіть депутати Верховної ради. Мисливський фонд можна поповнити і коштом іноземців. Є у підприємливої та мислячої особи низка інших задумів, але їх, на жаль, не дають втілити в життя різні недруги. І на те, видається, нема ради.

У символічному плані на Дрогобиччині триває двобій сил зла і добра. Зла, яке мало і має там міцні позиції. Чим сильніше зло, тим гірше життя простого люду. З цим миритися не гоже. Тож нехай множаться добрі справи невтомного трудівника Миколи Кобільника. Та й С. Кузьменкові можна дати корисну пораду, зміст якої викладено у поговорці: швидше сядеш, швидше вийдеш. На розкаяння годі очікувати. А у зоні можна підтягнути й освіту. Бажаю до середньої...

Коротка післямова

Оскільки інформація для цього матеріалу брала тільки із офіційних документів, яка фігурує в матеріалах кримінальних справ та матеріалах судової справи, з яких видно, що замовником та організатором провокації проти Афанасьєва був саме Кузьменко, ми плекаємо надію на те, що на Львівщині знайдеться принциповий прокурор, який перевірить дані статті і внесе протест до Верховного суду України про перегляд справи Афанасьєва Р.М. за виявленими новими обставинами.

Органам прокуратури годиться також дати принципову оцінку діям дрогобицької міліції, яка роками "маринує" розгляд справ, фігурантом яких є непотопний Кузьменко.

Видається на те, що Афанасьєв виявився білою, хоча й яскравою, вороною у силовому відомстві, яке його виштовхнуло. Але ж який маємо порочний ряд: внизу штатний браконьєр Кузьменко, невідомі виробники стрілецької зброї на обласному рівні - узгоджена команда змовників-фальсифікаторів, які сфармазювали справу проти не в міру настирного "мента", уповні замовна Феміда, яка всупереч фактам і здоровому глуздові винесла вирок, і десь у недосяжній висоті Верховний суд України та Генпрокуратура України, що нездатні відрізнити фальсифікат і покарати винних.

Неназваний на прізвище начальник карного розшуку, інспіратор "справи Афанасьєва", на заслуженому відпочинку. Совість не мучить. В його особистому арсеналі її не було.

Роман Невгамовний
Львів-Дрогобич-Львів

ВАЛЕРІЙ ГРАБОВСЬКИЙ: "НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА В УКРАЇНІ ВЕДЕТЬСЯ БЕЗПЕРЕРВНО..."

Рік, що минає - неадекватний в оцінках багатьох явищ суспільного життя. В цілому ж його підсумок визначу філософським чином: з кимось йшли, кудись рухалися. В рамках нашої сьогоднішньої бесіди додаю: і про щось в ЗМІ писалося. Не моє завдання оцінювати їх доробок, моє - почути, зрозуміти, а головне - донести позицію часопису до читача. Вимагають фаховий об'єктивний, бачене, відчуте, вистраждане, але не байдуже. Як на мене, в даному випадку, не обійтися без співбесідника, який, так би мовити, не стоїть поза процесом. Отож, запрошую до слова письменника Валерія Грабовського - автора книжок, серед яких роман "Грім" повертає нас до часів Другої світової війни в контексті Української Повстанчої армії, національного визвольного руху. Зрештою - художнє відтворення теми - оскільки знак на терністому шляху сучасного буття! Власне, про це все ми і ведемо мову.

- Валеріє Васильовичу, після виходу в світ роману "Грім" ключем до нашої тодішньої розмови стала теза "Чому людина вбиває людину?". Мова йшла в контексті національно-визвольної боротьби. У часі стає зрозумілим, що ці слова, відносно та безвідносно до інтерв'ю, вимагають ширшого тлумачення.

- Нині слід шукати інший формат розуміння - вбивства кояться не лише на війнах, ворожо-загарбницьких чи національно-визвольних, вони мають місце в побуті, стосунках, тобто, в мирний час. По суті, людина людину знищує не лише кулею, а й словом, поглядом, дією, обставинами. За що? Чи не тому, що вона - переважно не отара, кожна по-іншому мислить, має протилежну позицію, точку зору, сталі духовні цінності. Коли починаеш думати над цим змістом - голова іде обертом. Так і хочеться заволати: люди добрі, що ви робите! Звідки ненависть?! Схаменіться! Я не маю змоги підрахувати кількість загиблих у мирний час, скажімо, за сімдесят років після Другої світової. Але впевнений, що ця цифра вразить найбільш невеликого оптиміста і примусить задуматися найбільш закоренілого песиміста. І, як це не дивно, гомо сайенс не зупиняється й в своєму творчому поступі: художній фільм, прочитана книжка, інформаційне повідомлення, тематична телерадіопередача, газетна сторінка - вбивства, вбивства, вбивства. Отож і виникає сутність проблеми, а відповіді - катма куди не глянь.

- До слова, у вашому романі також не зовсім обділений сюжет суцільного нищення. Тут щось не стикуються чи розходяться слово з ділом?

- Юнак, якому не виповнилося й двадцяти, замість того, щоб здобувати освіту, орати переліг, кохати, виховувати нащадків, зі зброєю в руках боронить свою землю. У нього питання не виникає - захищати чи ні. Воно стоїть однозначно - захищати. Бо це його, родинне, своє, національне. Тому і веде спротив без страху та застережень.

Тепер у продовження попереднього питання. Війни нині мають інші методи боротьби. Не вірите? Зверніться, будь ласка, до того, хто володіє статистикою: скільки загинуло людей від переохолодження, потрапило в кабулу банків, викинуто на вулицю за несплату комунальних послуг та інших авантур, виїхало за кордон на заробітки, кількість наркоманів, злочинців, проституюток, невеликого хворих, великих і малих дефолтів, економічних криз, авантур з курсом національної валюти до долара, війна в бізнесі, за державні посади... Далі не буду перераховувати, гадаю, ви розумієте про що йдеться.

Щодо вашого закиду. Художній твір - це сюжетна лінія. Вона має інший зміст. А описаний факт має місце в історії нашої національно-визвольної боротьби...

- Іншими словами - коли письменника болять проблеми, що хвилюють суспільство, він виплескує їх на сторінки рукописів.

- Не слід забувати, людина, яка не хоче пам'ятати, чи не знає свого минулого, приречена у майбутньому. По суті, сьогоднішня - не виняток. Придивіться, національно-визвольну боротьбу ми ведемо безперервно - за статус, за виживання, за майбутнє щадків, за пристойну похильість років. Повертаючись до літ, в яких багато чого лишилося нез'ясованим, нерозкритим, якщо хочете, призабути, письменник розкриває їх в художніх образах. Бо ж, дивиться, в багатьох випадках офіційна історія стає настільки розбещена увагою, що вже й не віриться в її офіційний статус. Стає страшно від того, що жодних висновків із помилок вчорашніх не робимо, або не хочемо, або не вміємо. Або переписуємо на догоду. Такі ми є - веселі, пісенні - на свята, працелюбні, гризотні - в щоденностях, "нещасні й справедливі", ставлю в лапки - і в буднях, і на свята. І все ж, нема-нема та й виникають ознаки, які прощень не мають. Отоді й виникає художній твір, який веде мову з живущими про далеке минуле, або сучасне, що поруч.

- Вочевидь, і ви не виняток?

- Рік після "Грому" пішов на роздуми і працю. На продовження теми підштовхнув матеріал, який я готував до друку в меморіальному часописі. Ми, маю на увазі редколегію, сперечалися чи оприлюднювати списки stukачів енкавеев, що потрапили до редакції. Надрукували, вичлими думку читачів. Вдалося до аналізу. Отак і вирішили "Гаспиди" - невеликий період з повоєнного, а за ними й "Глузи" - легкий жанр для читання і важкий для висновків у теперішньому часі, що, по суті, складає трилогію "Грім". Говорю про це - бо творча робота завершена, фактично, напередодні Нового року.

- Сакраментальне - що далі?

- Слава Богу, не перевелися справжні патріоти нації. Голова "Меморіалу" п. Є. Гринів та голова Львівської організації національної Спілки журналістів України п. Я. Климівич листовно звернулися до голови Львівської обласної ради п. Олега Панькевича з тим, щоб ці книжки внести до списку плану підтримки українського книго-видання. Тепер лишається тільки очікувати на рішення.

- Якщо воно буде негативним?

- Працюватиму в звичному режимі: кучму в руки і по колу.

- Снаги вам у Новому році!

- Принагідно, з Новим роком і колективом вашого часопису! Знаю, не легко нині давати раду справі, якій служите. Тим приємніші перемоги. Розумних читачів вам та багачьких вражів і не лише з творчої ниви.

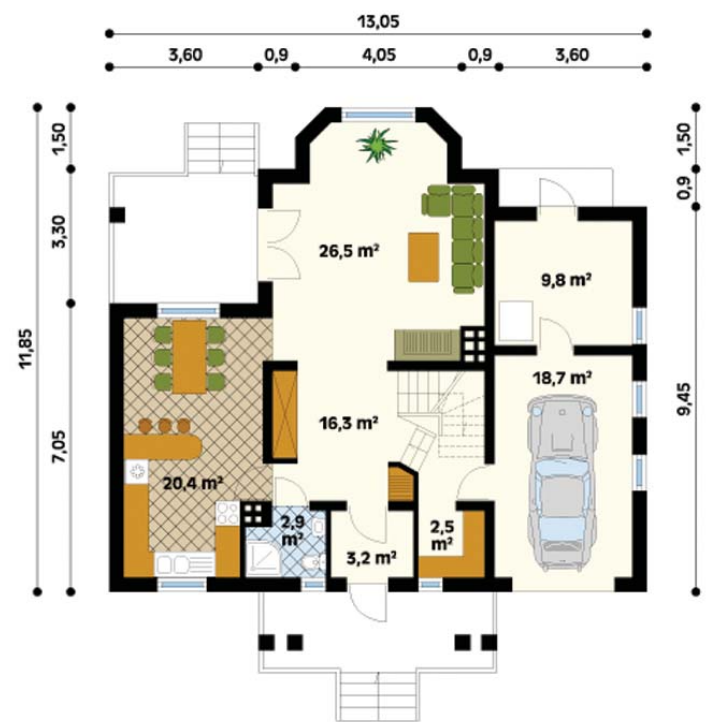
Інтерв'ю взяла Христина Карась

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 152,7 м²
Загальна площа – 185,5 м²
Мінімальні розміри ділянки – 21,05 x 22,32 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - **вперше** у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні **малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.**

